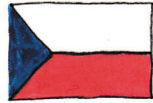
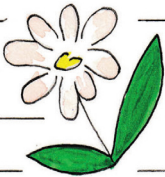




František
Schildberger

Meziřádky

Náboženství Lyrika Politika



CARPE DIEM



František Schildberger

Meziřádky
Náboženství Lyrika Politika



Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu nebo v aplikaci. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístění textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© *František Schildberger, 2022*

Cover © *Eliška Řihová, 2022*

© *Carpe diem, 2022*

www.carpe.cz

ISBN 978-80-7487-318-8 [tištěná kniha]

ISBN 978-80-7487-319-5 [Pdf]

ISBN 978-80-7487-320-1 [ePub]

ISBN 978-80-7487-321-8 [mobi]

6. 1. 2021

Říká se: nemám slov. Dnes nemám slov.

Nepřátelský dav vyhecovaný prezidentem Donaldem Trumpem vnikl do budovy Kapitolu ve Washingtonu, D. C., a pokusil se znemožnit vyhlášení výsledku voleb.

Zákonodárci narychlo odvádění do podzemního krytu, zatímco morálně narušení lidé řádí a kramaří v jejich pracovnách – že kamsi zmizela demokracie, respekt k vůli většiny, která zvolila prezidentem někoho jiného – pro to opravdu nemám slov.

A bolí mě, doslova fyzicky, že pro tolik křesťanů je vzorem a zastáncem křesťanských hodnot člověk bez poctivosti, bez slušnosti, bez morálky v osobním i politickém životě. Kdosi, kdo goebbelsovsky prohlašoval, že volby byly neregulérní, ačkoli regulérní byly, když pár jednotlivých incidentů nemohlo změnit celkový výsledek...

Volby Donald Trump zcela jednoznačně prohrál – a nyní se mussoliniovsky, z pozadí, za pomoci poštvaného davu, pokusil o převzetí moci pučem...

Nejtemnější den amerických dějin.

7. 1.

Už několikátý den je Česko co do šíření koronaviru nejlepší na světě.

16. 1.

Tak nám začala veleakce Očkování Národa. Dlouho se o ní mluvilo, vláda měla dlouhý čas na přípravu. Využila toho času? Nevyužila. Jak jinak.

Akce začala prvním dnem se spoustou nepořádku a organizačních zmatků, nedomyšlených a nezvládnutých detailů. Ale tak zhruba a v hlavních rysech vše fungovalo. Čekal snad někdo něco jiného? Pokud ano, moc se mu divím.

Na očkování se zatím mohou přihlašovat (a přihlašování se děje pouze pomocí internetu) výhradně obyvatelé starší 80 let. Vládní počítačový systém byl ovšem velmi benevolentní – člověk nemusel být ani zvlášť špičkový hacker, aby se dokázal do systému přihlásit pod svým pravým jménem a pravým rodným číslem, i když mu bylo čtyřiaadvacet. Kdyby ovšem takový mladík přišel o příslušném termínu na očkovací místo, nikdo by ho neočkoval, uvedl k tomu ministr zdravotnictví. Ano, každý zdravotník pozná, komu je čtyřiaadvacet a komu čtyřiaosmdesát.

Protože se dá předpokládat, že mnozí senioři nejsou v užívání internetu zběhlí (ani to vládě neušlo), řeklo se, že jim mají pomoci jejich děti & vnuci nebo pracovníci domovů pro seniory. Výborně! Všechno se zvládne! Pokud některý starý člověk žije sám (i takoví jsou a ani na to vláda nezapomněla), byla oznámena telefonní linka, kam mohou senioři zavolat a příslušný pracovník s nimi přihlášku vyplní. Od samého začátku však tato linka nestačila, byla stále obsazená, mnohdy to trvalo hodiny, než se senior dovolal. Že největší nápor bude hned od začátku, to už vládu nenapadlo. Jako by si říkala, že senioři mají dost času cvičit se v trpělivosti, pokud chtějí dlouho žít v Česku, jim může jedině prospět.

Ale ani sám počítačový systém se necítil moc dobře, padal a padal, a když už si vůbec nevěděl

rady, přecházel do angličtiny. Snad aby seniory zastrašil.

Další téma. Potvrzovací esemeska. Nechodila včas. (Čekal snad někdo něco jiného? To se divím. Já ne.) Potvrzovací esemeska si dávala na čas hodiny, někdy taky půl dne. Premiér Babiš se na tiskové konferenci divil, proč se ho na to někdo ptá: o to já se nestarám, to je věc mobilního operátora, já se starám o důležitější věci, jako o to, aby k nám přišly očkovací látky! Mobilní operátoři zaregistrovali problém, navýšili kapacitu a esemesky začaly chodit. Jen, jak drze podotkl jejich představitel, by bylo lépe, kdyby jim o zvýšeném nároku někdo řekl předem, a ne hodinu poté, co zvýšený nárok začne. Proč bychom měli něco říkat mobilním operátorům?, divil se na tiskové konferenci ministr zdravotnictví, v médiích měli informací dost! (Čekal snad od něj někdo něco jiného? Já ne.)

Závazný termín na očkování získali, jako odměnu, ti nejpohotovější a nejvytrvalejší, asi desetina přihlášených. Ostatním muselo stačit, že jsou registrovaní – a k očkování půjdou někdy, jindy, později, kdoví kdy... (Čekali jste to? Přiznám se, že já ne. Tohle mě překvapilo.)

Proběhlo to výborně, chválili se večer vládní představitelé za hnutí ANO (čekal snad někdo něco jiného?).

Žijeme v Česku. Vládne nám Andrej Babiš.

18. 1.

Zprávy z přírody: „Máme zamrzlej bazén, a jak trochu odtálo, tak na tom ledu je teď vrstva vody. Kosi

z toho mají brouzdaliště: normálně se tam kloužou – a strašně při tom křičí.

Hrdličky to sledují s odstupem. Taky si to zkusily, ale spíše se jen baví tím, jak ti kosi blbnou.“

19. 1.

Tak jsem si říkal, že si dneska koupím dvě věci, které potřebuji, čtverečkový sešit a kárované trenýrky. Jenže nekoupím: sešit ano, to mi vláda umožnila, ale trenýrky tak leda dětské. Ačkoli bylo mnohokrát avizováno, že od úterý 19. ledna už bude virus natolik oslabený, že vláda otevře za 1. papírnictví, za 2. prodejny dětského oblečení a za 3. prodejny spodního prádla, prádlo nakonec z nějakého důvodu ve vládě neprošlo...

Chtěl bych být u té debaty ve Strakově akademii, když paní ministryně & páni ministři debatovali o míře naléhavosti v otázce nákupu spodního prádla. Jaké tam asi padaly argumenty? Ale třeba se diskuse v nejvyšším orgánu výkonné moci někam nahrává a seznámí se s ní alespoň historici za padesát let.

Uvolnění prodeje věcí pro děti bylo náležitě zdůvodněno. „Říkaly nám mladé rodiny, že děti rostou,“ uvedl vicepremiér Karel Havlíček Neborovský. Aha! Ještě, že se nechá poučit!

Zato trenýrky a sešity, jak je to v hluboké tradici nynější vládní garnitury, nijak zdůvodněny nebyly: prostě musíte nám věřit, občané, že jen u papíru se viry tak rapidně nemnoží. Budu tedy muset vystačit s dosavadní zásobou spodního ošacení. Do kdy? Toť otázka více než hamletovská! Až vláda uzná – a virus dovolí. Ne, až vláda uzná. Virus se přizpůsobí.

19. 1.

V otázce očkování převládá, myslím, ve veřejnosti psychologie nedostatkového zboží. Od převládajících debat o nebezpečnosti & nevyzkoušenosti nabízené vakcíny se hlavní agenda přehoupla k tomu, kdo předbíhá ve frontě na vakcínu a kdy dojde řada i na mě. Vláda už neřeší, jak pořídit účinnou propagační kampaň, aby se co nejvíc lidí chtělo očkovat.

Rozumně se zachovaly kraje a některá města: prostě převzaly organizaci do vlastních rukou. (Měli bychom si všimnout, kdo vládne v krajích, a při volbách do sněmovny na to pomyslet!)

20. 1.

Jinačovice jsou milá obec na samém okraji Brna. V televizi jsou málokdy. Teď byly. Bílí koně, tedy skuteční bílí koně, ne ti ekonomičtí, táhli valník s rakví (kolik to muselo stát?) a jacísi hulváti hrubě pokřikovali před soukromým obydlím ministra zdravotnictví. Tohle není polemika, to není kritika vlády.

Čeho chtěli organizátoři dosáhnout? Aby se více očkovalo? Aby se vůbec neočkovalo? Aby se otevřely hospody? Nebo jen tak, aby vláda dostala strach z lynčování? (Kdoví, co by mohlo přijít příště...) Totéž se dělo i před domem pana premiéra v Průhonících, pro změnu u Prahy.

Kamarád psycholog mi prozradil, že protestující prý tímto způsobem překonávají svůj vlastní strach z nákazy. Opravdu? Nikomu nákazu nepřeji, ale v tomto případě...

21. 1.

Zlý sen je pryč, chtělo by se říci, probudili jsme se a nastalo nové ráno. Donald Trump už není prezidentem Spojených států amerických. Už nikdo nebude z Bílého domu ve Washingtonu svolávat na kokoli oheň a zkázu (ať už to myslel vážně, anebo z legrace...). Prezidentem byl zvolen muž, který se nebude bavit tím, že by v oficiálních telefonických rozhovorech urážel premiéry tak důležitých spojeckých zemí, jako je Austrálie anebo Kanada. Prezidentem se stal někdo, kdo nebude hecovat miliony svých stoupenců proti volbám jako takovým, proti soudům, proti sněmovně, proti pravidlům, proti slušnosti, proti zdravému rozumu.

Pocit návratu do normálního stavu (ovšem „normální“ ve světě, kde žijeme, ještě zdaleka neznamená „ideální“ či „správný“) posiluje skutečnost, že prezidentem Spojených států amerických byl zvolen politik, který osm let pracoval jako viceprezident předchůdce nyní poraženého kandidáta. Jenže...

Jenže kmen zla, na kterém jako psychedelický květ vykvetl Donald Trump, stále roste.

Kmen jakého zla? Nejhorší je podle mého názoru ztráta mravního kompasu. Pokud se loď plaví bez jasného vědomí a širokého společenského konsensu o tom, co je dobro a co je zlo, může ztroskotat na kterémkoliv útesu.

Na druhém místě, domnívám se, je zdrojem zla sobectví, způsob jednání podle zásady: „Pro mě dobře – a ostatní mě nezajímají.“ Pokud takový způsob života ve společnosti převládne, vede to k tomu, že miliony těch, kdo v závodě s dravci prohráli, žijí

s pocitem zranění a křivdy a radí se s nadšením za záda kohokoli, kde se jim jeví jako Robin Hood schopný pomstít a napravit jejich křivdy...

Na třetím místě je hrubost a sprostota coby norma chování ve společnosti a kult násilí. Pokud je kladnou postavou ve filmu policista, který nejdříve střílí a teprve potom přemýšlí, pokud je jako milá a obdivuhodná postava v televizním seriálu vykreslován lékař, jenž sice výborně léčí, ale uráží a ponižuje své kolegy i pacienty – nemůžeme se divit, že kdosi, jako je Donald Trump, se mohl stát prezidentem Spojených států amerických.

Bez těchto předpokladů by nebyl víc než figurka z kresleného seriálu.

31. 1.

Celý leden jsem chodil do kostela na internetu, někdy i dvakrát denně; klekal jsem a vstával, jak to liturgie říká, modlil se celým srdcem a hlasitě odpovídal (sobota 2. 1. 10.30 a 17.00 kostel sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské v Koclířově; neděle 3. ledna 9.00 kostel sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské v Koclířově a v 18.00 kostel Božího těla v Jablunkově; sobota 9. 1. kostel Božího těla v Jablunkově; neděle 10. 1. kostel Božího těla v Jablunkově; neděle 17. ledna 9.00 a 11.00 kostel sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské v Koclířově; neděle 24. 1. kostel Božího těla v Jablunkově; pátek 29. 1. kostel sv. Rodiny v Luhačovicích).

Teprve dnes, v neděli 31. 1. v 11.00, jsem byl konečně fyzicky v kostele. U svatého Jiljí v Brně-Komárově.

1. 2.

Svou nedělní mši svatou jsem včera prožil v kostele svatého Jiljí, opata v Brně-Komárově. (Je to, mimochodem, nejstarší stojící stavba v Brně).

Dnes, v čase koronaviru, se v této snad nejmenší farnosti v našem městě slouží každou neděli tři mše svaté, aby se nepřekročil povolený počet přítomných věřících a každý tak mohl přijít; na osmou a na půl desátou je třeba se zaregistrovat, na jedenáctou, kam chodí nejmín lidí, předběžná registrace nutná není. (Ani se nedá říct, jak mě povinnost registrovat se na bohoslužbu štve a provokuje; že by snad ve mně vřel jako zaseklý starý rudý šíp nějaký strach z bolševických časů?)

V 19. století byl jednu dobu komárovským farářem František Sušil. Kdo ho nezná: syn řezníka a hostinského z Rousínova a podle mě doslova génius.

Na brněnském bohosloveckém učilišti přednášel tak nelehký obor, jako je Nový zákon – a vychoval tam celou generaci nadšených kněží, kteří přenesli církev v brněnské diecézi přes liberalizační vlnu druhé poloviny předminulého století... A jen tak jakoby mimochodem, ale vůbec ne mimochodem, sesbíral největší, obrovskou, úžasnou sbírku moravských lidových písní s nápěvy a textovými variantami. Přijel do nějaké farnosti, tamní farář už musel mít na faře nachystaná děvčata, hlavně děvčata, která znala nejmén písní, a začalo se zpívat; když Sušil píseň znal, hned zpěvačky přerušil a musely zpívaly další píseň, až našel nějakou, kterou dosud nikdo nezaznamenal.

Ale Sušil také psal básně, ve své době vlivné a citované. (V jedné básni přirovnal Jana Husa k antickému Hérostratovi.)

Komárov je novější název. Kdysi zde bylo benediktinské proboštství Na luhu. (No, Komárov! Dnes je už řeka dávno zregulovaná a lužní lesy pryč – ovšem i komáři.) Byla to až do roku 1945 z velké části německá čtvrť. „Ve třídě nás byla půlka kluků Češi a půlka Němci, za první republiky zde už německé rodiny posílaly šmahem děti do českých škol, aby měly v životě lepší možnosti,“ říkal mi před lety jeden starousedlík. „Pak ovšem přišla válka a Němci šli na frontu a my Češi ne. A Němci nasazovali na frontě Němce ze Sudet a už vůbec z protektorátu na nejtěžší úseky, takže zrovna z mé třídy tam zařvali všichni.“

Němci z Brněnska měli i svoje legendy a pověsti, úplně jiné než Češi. Tak v lesích u Komárova prý kdysi žil poustevník Ägidius (jmenoval se stejně jako patron kostela, Ägidius je Jiljí) a ten ve své poustevně schovával zvířata, když brněnský úřední kníže (Přemyslovec, Čech) vyrážel ze svého hradu na lov: až nebezpečí pominulo a kníže s družinou se vrátili zpět na hrad, německý poustevník zase pouštěl laně a další tvory zpět do lesa...

No, to už je dávno. Ale zvířatům se v Komárově dodnes daří, je tam malá volně přístupná zoologická zahrádka.

Příště asi půjdu v neděli zase do Komárova. Ale na jedenáctou. Nikam se zapisovat nebudu.

2. 2.

„Už mám na zahradě pět manželských párů. Tedy kosů. Pět dvojic.“ Raduje se kolegyně.

„Já jim ovšem podstrojuju,“ říká, „koupila jsem sušené červy, to jim moc chutná. A roztloukla jsem jim loňské ořechy a oni si z té směsi skořápek a jader vybírají jádra. To je moc baví.“

4. 2.

Po celou středu 3. února 2021, od zveřejnění nálezu Ústavního soudu, kroužily politickou scénou České republiky veliké víry: je skutečně neobvyklé, aby soudní instance zasáhla do již vyhlášených voleb a dala zákonodárcům šibeniční termín osmi měsíců k vypracování nové volební legislativy podle zásad, které jim předložila. Přičemž, samozřejmě, je oprávněná výtka, že sám sobě Ústavní soud k vypracování svého stanoviska dal lhůtu tříletou... A oprávněný je i údiv nad tím, že ústavní soudní instance smetla ze stolu volební pravidla, která platila dvě desítky let, a zpochybnila tak nejen legitimitu všech sněmoven a vlád za toto dlouhé období, ale i samu sebe, protože volebním úpravou, která má původ v takzvané opoziční smlouvě mezi ODS a ČSSD z 9. července 1998 se Ústavní soud již jednou zabýval, hned po jejím přijetí, a jen málo ji změnil, čímž ji tehdy vlastně schválil. Byla to úprava, která měla na věky věkoucí vyloučit menší politické strany z účasti na rozhodujícím rozhodování a zajistit duu Miloš Zeman a Václav Klaus a jejich nástupcům „stabilní politické prostředí“; ale nestalo se tak: již následující vláda sociálního demokrata Vladimíra Špidly se

mohla ve sněmovně opřít o většinu jen jednoho jediného hlasu – a současná Babišova vláda vládne menšinově jen díky podpoře komunistů.

Domnívám se, že 3. únor 2021 zůstane jedním z nejvýznamnějších dní v politických dějinách České republiky. Ústavní soud překročil vlastní stín a skutečně zasáhl do politického života naší země: ovšem zasáhl správně! Bylo snad normální a demokratické a spravedlivé, aby ke zvolení poslance jedné strany stačila jen polovina hlasů potřebných ke zvolení poslance jiné strany – a oba pak seděli ve sněmovně se stejnými pravomocemi a právy? Nebylo to pohrdání vůlí voličů, jaké se ve světě málokde vidí? Nebýt špinavých volebních triků, ovšem zcela legálních, nevládla by současná vláda premiéra Andreje Babiše, protože hnutí ANO by mělo o celých 15 (!) poslanců méně a i s ČSSD a KSČM by dal jen 98 poslanců a žádnou parlamentní většinu?

A bylo normální, že jsme si na tento legální volební švindl, rafinovaně vymyšlený, pracující s kombinací způsobu sčítání hlasů a velikosti volební okrsků, dokonale zvykli a už jsme proti němu neprotestovali?

Císař je nahý, řekl o českém volební systému Ústavní soud.

8. 2.

„Vaprós vlásti,“ říkal ruský cynik Uljanov, krycím jménem Lenin – „otázka moci“; o to jde. „Moc se rodí z hlavně pušky,“ doslovil jeho myšlenku kambodžský cynik Pol Pot.

„Víme, že vojáci mají zbraně a jsou schopni je použít,“ řekla zahraničním novinářům účastnice protestů proti vojenským pučistům v Barmě. Chvíli to trvalo, než se lidé v této zemi, která má pod kůží zkušenost s desítkami let brutální diktatury, dali dohromady a vyrazili protestovat do ulic. Umřít se dá jenom jednou – a dlouholetý tlak zbavuje lidi odvahy. V Barmě vládne po puči diktatura nažehlených důstojnických uniforem. Za časů naší československé diktatury sice také byla občas vidět uniforma, nosil ji vždy jeden člen vlády, protože ministr obrany, jak se tedy říkalo „národní obrany“, musel být voják, ale jinak to byla diktatura v občas pomačkaných, tesilových oblecích. Na formě nezáleží. A i my jsme se dlouho báli, než jsme začali trochu víc protestovat.

Jde o „otázku moci“ – což je ochota diktatury použít násilí, bití, věznění a vraždy. I naše československá diktatura vraždila své odpůrce až do poslední chvíle. Nejen v padesátých letech či při ostré střelbě do demonstrantů v roce 1969, nýbrž i v osmdesátých letech; vzpomeňme jen na otřesné případy studenta Pavla Švandy, vrženého estébáky do Macochy, či kněze Přemysla Coufala, ubitého v jeho vlastním bytě. A na Pavla Wonku, kterého komunistická soudkyně poslala do vězení i s těžkým zápalem plic, na který tam umřel.

Brutalita diktatur, jakkoli se to občanům zemí, které v diktatuře nežijí, někdy jen velmi těžko věří, do značné míry závisí na reakcích okolního, svobodného světa – ke kterému dnes, i přes nevymazatelnou zkušenost strachu z komunismu pod kůží nás, příslušníků starší generace, patří i Česká republika.

Diktatury nejsou rády stavěny na pranýř, a to ani v zahraničí. Mají rády oslavná hesla a jsou-li brány jako vážení a úctyhodní partneři. Proto je třeba velice pochválit politiku současného ministra zahraničí Tomáše Petříčka, který vzdor tomu, že prezident republiky vyjadřuje často právě opačný postoj, nešetří kritikou násilí a těm, kdo bojují za svobodu, pomáhá.

Žijeme v době mnoha negativních tendencí, ale též v době po celém světě narůstající touhy po svobodě a zvyšující se nervozity diktátorských režimů, uvědomujících si svoji anachroničnost a nepřipadnost.

Občanské uvědomění, poznání vlastní lidské důstojnosti a ochota k boji za svobodu narůstá i v zemích těch nejcyntičtějších diktatur. Občané Wu-chanu nosí vzdor tlaku čínského režimu květy před nemocnici, kde pracoval lékař, jenž jako první upozornil na nebezpečí epidemie nového viru – a zaplatil za to životem. Květy? Něco ještě nedávno nemyslitelného. Vzpomeňme na sílu sice dočasně potlačených, ale neporažených protestů proti režimu v Bělorusku a nepřehlédněme étos demonstrací v Rusku.

Svoboda je dar, který vložil do lidských srdcí Bůh, i když – a Bůh to ví – lidé svobodu, pokud ji mají, stále znovu zneužívají, na věky jim ji ale nikdo vzít nemůže. Nikdo. Je to paradox. Ale i naděje.

14. 2.

Potkal jsem toho kněze dneska ráno v parku. Šel do kostela.

„Dneska je svatého Valentina,“ řekl mi tónem, jako by říkal vtip.

I pocítil jsem potřebu zastat se tohoto světce, tak zneužívaného byznysem a hédonistickou ideologií. Že se ho teď ještě zřikají někteří lidé církve? A myslí si, že tak bojují proti tomu komerčnímu cirkusu kolem jeho jména?

I snažil jsem se poukázat na statečnost a hrdinství tohoto světce. „Ano, máme svatého Valentina, MUČEDNÍKA,“ snažil se, aby z mého hlasu zazněla co největší úcta... (Ach, to jsou dialogy!)

„Já znám jenom Valentina dobrotivého,“ zasmál se kněz.

„Tak toho zas já neznám,“ pravil jsem, ač to nebyla pravda...

„Neznáš? To je film pro pamětníky s tím, no, jak se jmenuje, s tím s ulízaným účesem...“

„S Oldřichem Novým!“

„No vidíš, žes to viděl!“

„Neviděl,“ odpověděl jsem, už po pravdě, „ale je nemožné o tom filmu nevědět.“

Došli jsme společně do kostela.

15. 2.

Je tolik důvodů oč Boha prosit! Je to dlouhý, dlouhý – dlouhý osobní seznam...

Ale: je o tolik VÍC DŮVODŮ, zač Bohu děkovat!

17. 2.

Tak

nějak žijeme v letošní době postní.

Době

pozdní,

kdesi

na konci časů,
jejichž neznáme délku...
Neznáme dálku
od našeho psacího stolu,
od našeho kuchyňského stolu,
k našemu monitoru
v nebi.

18. 2.

Mat 11, 30.

Moje skromná osobní zkušenost je, že nejen že Pánovo jho netlačí a břemeno netíží. Ale že povznáší.

České překlady Mat 11, 30 se široce shodují ve znění těch dvou sloves: že Pánovo jho netlačí a jeho břemeno netíží. To říká český liturgický překlad i překlad ekumenický i Jeruzalémská bible i překlad mně od mládí nejbližší, Ondřeje M. Petrů...

Ovšem Bible kralická říká odvážně: „Jho mé jestiť rozkošné.“

22. 2.

Dne 22. února je svátek Stolce svatého apoštola Petra. Nejde o žádný novodobý vynález, do kalendáře nebyl vložen ani po Druhém vatikánském koncilu ve 20. století, ani po definování papežské neomylnosti v 19. století, ani jako reakce na osvícenství a ani ve vrcholném středověku; slavíme jej už od 4. století.

Stolec Petrův je – i lidsky vzato – ta nejobdivuhodnější instituce na světě; za více než dva tisíce let svého trvání prošel všemi peripetiemi, které si jen dokážeme představit a stále trvá a stále, pokud

nejsme předpojatí, vnímáme, jak právě skrze tento úřad mohutně působí v církvi Duch Svátý. Jestliže je Pán Ježíš pro mnohé „znamení, jež bude odmítáno“ nebo „znamení odporu“ (srov. Luk 2, 34), platí to i pro toho, na kom Pán Ježíš vybudoval svou církev (Mat 16, 18). Petr dnešních dnů, jako papežové všech dob a časů, z pokladu víry vynáší věci staré i nové (Mat 13, 52).

Papež církev vychovává a vede ji úzkou cestou ke spáse (Mat 7, 14). Výchova ovšem má smysl, jen tehdy, když je nepřijemná, jinak to není výchova (srov. Žid 12, 11 – a celá 12. kapitola Listu Židům) a dnes to cítíme zvláště zřetelně.

Spousta lidí, hlavně těch, kteří se považují za důležité, si myslí, že právě oni jsou povoláni, aby současného papeže ne poslouchali, nýbrž soudili a korigovali. Jedni směrem doprava, jiní doleva... Ale království rozdvojené, které nemůže obstát (srov. Mat 12, 25), je církev, v níž mnoho lidí nevěří, že právě skrze papeže nás vede Bůh.

Odpor vůči papeži ze strany lidí, kteří už vědí všechno a nechtějí se měnit a nechtějí se nechat vychovávat, je silný. Svátý otec nás totiž vede na skutečně nové – i když staré – a pro mnohé z nás nepředstavitelné stezky: napomíná nás, že křesťanství není, když se pyšníme, že my jako jediní máme pravdu a celý ostatní svět tone v bludu, říká nám, že následování Pána Ježíše nespočívá v tom, co nejvíce odsuzovat hříšníky, ale naopak, že čím je lidská bytost ubožejší, tím více ji máme objímat křesťanskou láskou; učí nás, a to především příkladem svého vlastního jednání, že všichni lidé bez rozdílu jsou bratři

a sestry, Fratelli tutti; že nejde ani tak o to vést s jinověrci „dialog“, ale především je přijímat a milovat. Je to papež Božího milosrdenství.

22. 2.

Vůdkyně běloruské opozice Svjatlana Cichanouskaja potichu připustila, že Lukašenkův režim vyhrál – ne volby, ty nadále pokládají za neregulérní nejen představitelé běloruské opozice a většina Bělorusů, nýbrž i Evropská unie a Spojené státy americké, ani ne boj o pořadatelství mistrovství světa v hokeji, které k lítosti hokejemilovného diktátora v Bělorusku nakonec přece nebude, zato v otázce moci: statisícové zástupy lidí protestující proti režimu zmizely z ulic a náměstí, celostátní shromáždění zmanipulovaných přesvědčených (takto, oboje...) Lukašenkových stoupců uskutečnilo, účastníci, což nechápu, vydrželi s nadšením poslouchat čtyřhodinovou diktátorovu řeč. A tleskali jako stroje... Nová ústava, podle které by se mohly konat nové prezidentské volby, jak ji Alexander Lukašenko slíbil, když protesty v Bělorusku vrcholily, sice bude – jen nebylo řečeno kdy. Tedy nikdy. Nebo až diktátor zlikviduje poslední zbytky opozice.

Ale takto tomu není jen v Bělorusku, nýbrž, jak se zdá, všude po světě: už už to vypadá, že masové protesty povedou k pádu režimu, který se drží u moci proti vůli naprosté většiny obyvatel – ale ne, kruté násilí a politická hroší kůže diktátorů všude vítězí.

Evropská unie, bez velké pozornosti médií i veřejnosti, vyhlásila, že představitele venezuelské opozice už neuznává za úřadujícího prezidenta této po-

tencionálně bohaté země. Diktátor Nicolás Maduro se může ještě pohodlněji uvelebit ve svém křesle, které stojí na slzném plynu, ohlušujících granátech i hlavních pušk... A samozřejmě, jak jinak, na výsledcích zmanipulovaných voleb.

A co zbylo ze skutečně impozantních prodemokratických protestů v Hongkongu? Peking dnes vyhledává a odsuzuje poslední aktivisty, kteří byli ochotni brát vážně příslib čínských komunistů, že zachovají v Hongkongu svobodný a pluralitní systém, a ještě neutekli do zahraničí.

A daly by se uvést i další příklady.

Kdy naposledy vedly v nějaké zemi protesty občanů k pádu tamního režimu?

V současné chvíli bojují proti otevřené vojenské diktatuře lidé v Myanmaru neboli Barmě. Nikdo nevěří, že v zemi, kde tamní hypertrofická armáda tvrdě držela moc desítky let, vojáci, jak slibují, do roka předají moc civilní vládě; lidé si dokážou představit jen to, že několik generálů svlékne uniformu a bude jim vládnout v civilním obleku. Diktátoři jsou všude stejní, ať už se hlásí k politickým a ekonomickým chimérám Karla Marxe, anebo, tak jako barmští generálové, k buddhistickému náboženství. Od obušků a slzného plynu se v Barmě přešlo k ostré střelbě do demonstrantů.

Co říci závěrem? Především to, že na zemi nikdy nebude ráj beze stínů. To nám, od selhání našich předků Evy a Adama u onoho stromu v ráji, už není dáno. Ale i to, že k úsilí o čestné a spravedlivé uspořádání věcí tohoto světa nás vede sám Bůh, který nás má rád, ať už jsme jacíkoli, a všechno řídí k našemu

dobru – i když jeho čas není stejný jako čas našich tužeb a přání.

6. 3.

Nelze se ubránit obdivu – až údivu, jak papež František vykonává svůj svatý úřad. S jakým nasazením. Když byl v roce 1978 na papežský stolec zvolen krakovský arcibiskup Karol Wojtyła jako Jan Pavel II., bylo mu 58 let a celý svět byl udiven – kromě mnoha jiného – i délkou a bohatým programem jeho apoštolských cest; o jedné z jeho návštěv v několika zemích subsaharské Afriky řekl rakouský novinář, že spíš než apoštolskou cestu připomíná svou náročností překážkový běh... Nynější Svatý otec František se stal nejvyšší pozemskou hlavou církve ve věku 77 let. Cestuje méně než Jan Pavel II., ale rozhodně ne málo. Za několik dní, 13. března, to bude osm let, co je papežem, a za tu dobu vykonal na tři desítky i velmi náročných návštěv v různých koutech světa. Jeho současná apoštolská návštěva Iráku překonává svou náročností a hlavně komplikovanými okolnostmi většinu z nich. Množstvím a náročností jednotlivých bodů programu připomíná pout' do Iráku apoštolské cesty Jana Pavla II. – ovšem koná ji muž již čtyřiaosmdesátiletý a nepřekypující zrovna zdravím. A nadto se jako oblak nebezpečí nad jeho cestou vznáší stále ještě nepřekonaná pandemie nemoci covid-19 (v roce 2020 kvůli ní papež necestoval). Svatý otec přijíždí do země, která ještě ani zdaleka nezvládla politický neklid a terorismus; přistál na letišti, jehož personál má stále ještě v živé paměti poslední bombový útok. Je známo, že někteří západní

politikové své návštěvy v zemi, jako je Irák, neoznamují dopředu a i pak bez přesného itineráře, aby nedali příležitost případným atentátníkům. Vatikán oznámil program cesty Svatého otce týdny dopředu se všemi podrobnostmi. Papež je hostem v zemi, kde jen za dobu jeho pontifikátu byly pro svou víru zavražděny desetitisíce křesťanů – a ze svých domovů jich byly vyhnány statisíce. Uvítání nejen ze strany iráckých křesťanů, což je více než pochopitelné, ale i vlády a nejšířší irácké veřejnosti je vřelé, nadšené, spontánní, plné radosti a vděčnosti – vždyť přijížděl-li papež, jsme opět normální zemí na mapě světa, ne stále nekonečně mokvajícím vřed nevyлéčených konfliktů... A prostí Iráčané se rovněž nestačili divit, jak jinak spíše letargický irácký stát dokázal v trase papežovy cesty rychle odklízet válečné trosky a někde dokonce i nově vyasfaltovat silnice. Kdyby papež cestu ještě o pár dní odložil, žertovali iráčtí občané, možná by vláda uklidila celý Irák... „Všichni jste bratři,“ je moto papežovy cesty. A svým jednáním to František dokazuje; jedná jako ten, kdo „nalomenou třtinu nedolomí“ (srov Iz 42, 3); nepřipomíná nedemokraticnost irácké ústavy, která stále ještě nezná rovnost před zákonem a na křesťany hledí jako na občany druhé kategorie. Naopak sám sebe označuje za kajícího – a snad ještě více než utrpení křesťanů připomíná utrpení jiné menšiny, jezídů... Papež nepřináší do Iráku žádný politický katolicismus, nic takového. Jeho poselství je jenom evangelium: Bůh je náš Otec; miluje všechny lidi bez rozdílu. A nejvíce Otce trápí, když si jeho děti navzájem ubližují.

8. 3.

Byly to pro mne dny veliké radosti, protože papež si přál, aby byly – a byly. Díval jsem se na přenosy z jeho návštěvy v Iráku ne jako někdo, kdo sleduje zpravodajství, nýbrž jako účastník. Byl jsem (a díky za to křesťanským televizím ve Vatikánu a v Ostravě!) při mezináboženském setkání v Uru a poslouchal čtení z První knihy Mojžíšovy a ze 14. sůry Koránu zvané Abraham; byl jsem mezi neuvěřitelně hroznými troskami na Kostelním náměstí v Mosulu a modlil jsem se mši svatou jak v bagdádské katedrále svatého Josefa, tak na stadionu Franso Hariri v Irbílu. Fascinovalo mě, jak papež dokázal vstoupit do chaldejské liturgie, tedy jak sloužil tuto liturgii, krásnou a v něčem přece jen odlišnou od naší římské – ale ne v arabštině, kterou by se tak rychle nenaučil, nýbrž docela klidně v italštině; nadchlo mě, jak jej chaldejští věřící přijímali; překvapilo mě, jak dokázali křesťané v Bagdádu dokonale obnovit svou katedrálu, ze které zbyly po válce jen holé očazené zdi. Návštěva byla z irácké strany dokonale připravená. Díval jsem se do papežovy tváře zrůzněné únavou při mši svaté na irbílském stadionu a uvědomoval si, jak velkou sílu může dát Bůh svému služebníkovvi, vzdor křehkosti jeho stařeckého těla. Byly to dny veliké slávy Boží. Dnes tvoří křesťané v Iráku jen asi jedno procento obyvatelstva. Utrpení irácké církve je nezměrné, pro nás nepředstavitelné... Myslíte si, že to všechno museli iráctí křesťané vytrpět, protože byli větší hříšníci než všichni ostatní křesťané? Říkám vám, že nikoli. Ale neobráte-li se, všichni podobně zahynete (srov. Luk 13, 1–5).

8. 3.

Botanik o pampeliškách: je jich 500 druhů! Nekecá? Já se od té doby na ně pořád koukám, a snažím se v nich vidět nějaké rozdíly, alespoň deset různých druhů!

10. 3.

Napsal mi kamarád, silně napojený na americké internetové síť: „Alternativní historie je zábavná disciplína, ale může to také být neskutečný žrout času. Nedávno jsem zavítal na americké webové stránky, kde simulují výsledky hypotetických válečných konfliktů. Ke svému překvapení jsem tam našel i válečný střet mezi Českem a Slovenskem k datu rozdělení republiky. Pár minut se člověku na mapovém podkladu před očima míhají pěší jednotky, tanky a dělostřelectvo a letectvo. A pak se dočte, že Česko má silnější a početnější armádu, Slovensko zase motivovanější vojáky – což hodnotím jako zcela pravdivý odhad.

Výsledek války vyšel takový, že útok na severu by ztroskotal na hřebenech hor, kde by se Slováci (stejně jako při Slovenském národním povstání) zakopali. My bychom obsadili nížinu a schůdnější terén na jihu. Bratislava by se stala obklíčeným, tvrdě se bránícím městem. A to až do chvíle, kdy by (samozřejmě za dalekosáhlé územní, národnostní i další ústupky) přišli Horním Uhrám na pomoc Maďaři! Ale to už by byl další scénář.“

Přiznám se, že jsem touto fantazií nadšen... Samozřejmě ne – naštěstí zcela absurdní – představou podobného válečného konfliktu, ale tím, jak logicky

a s jakou věcnou znalostí je konflikt vymyšlen & zpracován. Uklidnilo mě to, protože Američané jsou naši spojenci – a беру je jako naše ochránce...

Ale jejich chování při někdejším dávném záměru vybudovat v Brdech radar (dodnes tam není a nikomu nechybí) a hlavně jejich reakce na tehdejší zběsile negativní reakci naší veřejnosti mi připadala diletantská...

Zato model česko-slovenského konfliktu mi jako by dával naději, že Američané stále ještě válce rozumějí – a správně odhadují různé svoje Pappenheimské.

Ani nevíme, kdy se nám to může hodit.

11. 3.

Kolega: dnes ráno svítilo sluníčko, tak jsem se rozhodl zkontrolovat včely.

Šest úlů už vyhlásilo jaro a včely se byly proletět.

Trochu mi zatrnulo, zda jsem nepřišel o zbývající čtyři úly. Dva jsem pro kontrolu pootevřel – a uklidnil jsem se. Všechny včely byly naživu, jen se jim ještě nechtělo vstávat. Je to s nima jako s lidma.

14. 3.

Byl jsem především v prodejní hale IKEA – poprvé od chvíle, kdy zemřel Ingvar Kamprad (27. 1. 2018). Jeho absence je už znát; přibyla například stupidní hesla, jaká jsou všude, ale on je netrpěl, jako A VÁŠ DOMOV BUDE JEŠTĚ KRÁSNĚJŠÍ (tak podobně) a objevil jsem tam i několik věcí s vysloveně nevкусným designem – někdo nemusí mít ikeácký vkus rád, ale jakýsi styl a vkus IKEA představuje – a dřív byl

v celém podniku jednotný. Ubylo taky knížek: IKEA ovšem neprodává knihy, ale Ingvar Kamrad byl velký mecenáš švédských nakladatelství, do všech knihovniček (v IKEA vždy dost malých) po celém světě nakupoval švédské knižní novinky a pak kupoval zas nové – povídky, romány, obrazové knížky.

Vůbec se IKEA přiblížila normální firmě: je víc personálu, dřív nebyl skoro žádný, a personál o nabízeném zboží nic neví – a dokonce je někdy nezdvořilý, tak to dřív taky nebývalo.

Koupil jsem si židli, jednu židli, inspirovala mě k tomu kolegyně, která byla v nějakém přednáškovém sále v pevnosti Klosterneuburgu a tam se jí líbilo, že v sále nebyly ani dvě a dvě židle stejné! Taková pohoda... Kromě toho jsem zakoupil koberec a dva koberečky – a, jak bývalo mým zvykem, nějakou drobnost pro radost. Tak dneska hrneček – když jsem doma sloupl ze dna samolepku s logem IKEA, objevilo se: Design and quality of SWEDEN Made in China! Duch Ingvara Kamprada tedy stále žije – aspoň v něčem. (Kdybych to byl věděl, tak jsem hrneček nekoupil.)

A v prodejně švédských potravin u východu z haly jsem si ještě pořídil láhev moštu z jablek a brusinek. ÄPPLE & LINGON, hlásala na nálepce velká písmena, říkal to i obrázek rudých jablíček a brusinek. Tak na ten mošt jsem se těšil, něco typicky severského! Doma jsem prostudoval zadní nálepku s maličkým tiskem a zjistil, že výrobek kromě brusinek (5 %) a jablek (21 %) obsahuje sirup z cukrové řepy – bez údaje o procentech, tedy když si to sám spočítám, řepa 74 %, odhlédnu-li od chemie

(E 330). Takže na nálepce se měla skvět baculatá řepa, a ne jablka a brusinky! Ovšem pointa přišla o pár řádek níž: „Vyrobeno ve Španělsku pro IKEA Sweden, AB, Älmhult, Sweden.“ Takže něco typicky severského! Jak se španělsky řekne brusinka?

16. 3.

Joe Biden a církev – bolavé téma. Nový prezident USA Joe Biden se označuje za katolíka; je po Johnu F. Kennedym teprve druhým katolíkem v úřadu prezidenta v celých více než dvousetletých dějinách USA; pro mnoho amerických katolíků je to důvod k radosti. Oficiální Amerika si dlouho – neoficiálně – nedovedla představit, že by se prezidentem mohl stát katolík; stejně tak, jako se jím těžko mohl stát – před zákonem ovšem jako občan rovnoprávný – černoch anebo žid (nebo žena). Když se stavěla v 19. století budova Kapitolu, posílaly různé evropské státy Američanům jako symbolické gesto podpory kvádr do základů stavby. Poslal jim ho i papež blahoslavený Pius IX. jako hlava Církevního státu; americká vláda nevěděla dlouho co s takovým kvádrem; pak se rozhodla v duchu nejlepších protestantských tradic: papeženský kvádr do základů Kapitolu nevložila a nechala jej svrhnout do řeky Potomaku. Někde tam na dně leží dodnes.

Ovšem zdaleka ne všichni katolíci v USA vnímají Joe Bidena jako svého člověka. Rozdělení jsou i kněží a biskupové. Washingtonský arcibiskup kardinál Wilton Gregory jej srdečně uvítal jako svého diecézána. 20. ledna 2021 ráno, v den jeho inaugurace, se spolu s ním, jeho rodinou a spolupracovníky

pomodlil ve washingtonské katedrále. Většina amerických biskupů však není vůči Joe Bidenovi příliš přátelsky naladěna, je to poznat i z oficiální reakce Americké biskupské konference na jeho zvolení.

Hlavním problémem je Bidenův poměr k umělému ukončení těhotenství (i když prohlášení amerických biskupů to výslovně nezmiňuje). Nový americký prezident prohlašuje, že on sám je sice proti potratům, ale uznává právo každé ženy rozhodnout o svém těhotenství sama. To je v rozporu s naukou katolické církve – ale pro většinu katolíků nejen v USA i jinde na Západě je individuální lidské svědomí víc než nauka církve... „Ve Washingtonu by si žádný kněz nedovolil odmítnout Joe Bidenovi svaté přijímání,“ napsal ve svém článku pro Salzkörner, časopis Ústředního výboru německých katolíků, farář německojazyčné farnosti v americkém hlavním městě Karl J. Rieger.

Vezmeme-li však do rukou Nový zákon, nikde tam nenalezneme výzvu, aby se Kristovi učedníci řídili svým individuálním svědomím; zato naopak výzvu k tomu, aby poslouchali to, co jim říká Ježíš, tedy církev; takto to zazní hlasem Otce už při Kristově křtu v Jordánu (Luk 3, 22) a na hoře Proměnění (Mat 17, 5) a mnohokrát různými způsoby z úst samotného Pána (Mat 19, 17; Jan 10, 3; Jan 18, 37) i Panny Marie (Jan 2, 3) a svědků, kterými byli jeho apoštolové (například 1 Kor 7, 19; 1 Jan 2, 3 – a celý tento list). Co je to za církev, která se neřídí Písmem? A je to vůbec ještě církev?

Američtí katolíci jsou rozdělení. Pro některé je bývalý prezident Donald Trump téměř světec – pro

jiné představuje zlo. James Martin, šéfredaktor jezuitského časopisu America, napsal: „Nebezpečně vysoký počet katolických kněží přispěl k atmosféře, která vedla až ke smrtelným nepokojům na Kapitolu.“

Žádní katoličtí duchovní ovšem nevyzvali k těmto tragickým událostem, ale je fakt, že ve své frustraci ze síly potratářského mainstreamu v USA se upnuli k demagogii exprezidenta Donalda Trumpa jako k alternativě. „Je ironií, že kněží a biskupové, kteří říkají, že jsou pro život, napomohli k vytvoření atmosféry naplněné nenávisť, jež vedla k chaosu, násilí a smrti,“ pokračuje James Martin. Ovšem chaos, násilí a smrt jistě nebyly cílem těchto duchovních – a také se nikdo z nich děsných událostí v Kapitolu nezúčastnil ani je neschvaloval. Je tedy demagogie, když je někdo činí za tyto události spoluzodpovědné. Nebo není?

16. 3.

Kolegyně říká: „Vrabci už žvaní celý den, i jiní ptáci. Ptáci totiž nevydávají jenom zpěv; ale taky – jak to říct – no kecy...“

A modřinky už stavějí ty svoje koule.“

19. 3.

Nakoupil jsem v Bille, a neměl jsem to v čem odnést, zakoupil jsem si tedy žlutou tašku u pokladny. JSEM CELÁ VYROBENÁ Z PLASTŮ VYLOVENÝCH Z OCEÁNU, chlubila se. (Jsem totiž čtenář a přečtu si kdejakou reklamu.) AŽ DOSLOUŽÍM, DEJTE MI ŠANCI NA NOVÝ ŽIVOT VHOZENÍM DO KONTEJNERU NA TEXTIL. Personifikace.

Uvnitř tašky jsem našel ještě malou přišitou cedulku. MATERIÁL: 100 % POLYESTER. Dobře. A: „Výrobce: Amax, Kozojedská 490/10, Praha 10. Vyrobeno v Číně.“ Čína je velká.

22. 3.

Václav Láska patří k nejaktivnějším členům Senátu; jenom namátkou: měl podíl na tom, že Senát odsoudil anexi Krymu i tureckou invazi na sever Sýrie a měl rozhodující podíl na ústavní žalobě (tolik oprávněné – a velmi dobře doložené) proti prezidentu Miloši Zemanovi kvůli jeho nedodržování ústavy.

Minulý čtvrtek, 18. března 2021, plénum Senátu poslalo do druhého čtení zákonodárný návrh na vypuštění § 10 z platného zákona, kterým komunistický režim legalizoval takzvané přerušení těhotenství: tento paragraf stanovuje, že interrupce se neprovádějí cizinkám, jež se v ČSSR zdržují pouze přechodně; brání tedy tak řečené potratové turistice. Postoupení do druhého čtení proběhlo rychle, už byl večer a senátorky & senátoři nechtěli jednání protahovat a debata se prakticky nekonala. Návrh byl přikázán k projednání výboru pro zdravotnictví jako výboru garančnímu a dále výboru ústavněprávnímu.

Stručně jej odůvodnil navrhovatel Václav Láska. Interrupce občankám jiných států Evropské unie se vzdor zákonu stejně provádějí, říkal, zejména na severní Moravě; lékaři se přitom odvolávají na nadřazenost práva Evropské unie nad domácí legislativou. Česká lékařská komora však konání takových zákroků nedoporučuje, aby se lékaři nevystavovali

případnému trestnímu stíhání. Tomu má být nyní odpomoženo.

Václav Láska byl do Senátu zvolen dvakrát, v roce 2014 a znovu 2020, vždy kromě jiných stran a hnutí také jako kandidát KDU-ČSL. Není však členem senátorského klubu KDU-ČSL, nýbrž vede liberální klub Senátor 21.

Za klub KDU-ČSL promluvila jeho předsedkyně Šárka Jelínková, jako jediný účastník obecné rozpravy. Požadovala zamítnutí návrhu. Ne však proto, že interrupce jsou mravně nepřijatelné, kromě případu ohrožení života matky, nýbrž s odvoláním na současnou pandemii. Nevidíme ani světlo na konci tunelu, zdravotníci jsou přetížení, neplánují ani letní dovolenou. Na to Václav Láska namítl, že zrušení § 10 by vstoupilo v platnost nejdříve v polovině příštího roku, to už bude po pandemii, takže lékaře to nezatíží. Z 50 přítomných senátorek a senátorů hlasovalo 27 proti zamítnutí návrhu a 14 (což zase není tak málo!) pro zamítnutí návrhu.

Samozřejmě nejsem naivní a nemyslím si, že by v dnešní Evropě bylo možno kdekoli kromě Polska a Malty přijmout legislativu odmítající usmrcení plodu v těle matky. Evropa, jako celek, se už velmi vzdálila své první lásce (jak to nazval básník Jan Zahradníček), Beránkovi, našemu Pánu Ježíši Kristu. Ale vytrhla se i ze svých antických kořenů: medicína se stále dovolává Hippokratovy přísahy, ale traktuje ji ve cenzurované, a tedy zfalšované podobě: antický lékař se touto přísahou zavazoval kromě jiného i k tomu, že nikdy nevyžene plod z těla ženy (natož aby jej v jejím těle rozsekal

na kousky); a také že nebude poskytovat antikoncepci...

Následky vidíme všude kolem sebe: přecísli nás národy, které, ať už jsou jakékoli, věří v nedotknutelnost lidského života a potrat pro ně nepřichází v úvahu...

Mrzí mě však naše zbabělost: když nechceme další rozšíření interrupční praxe v našich nemocnicích, odvoláváme se na pandemii; nebo vůbec mlčíme, jako těch třináct senátorů, kteří rovněž hlasovali proti. Jistě, nemá to šanci na vítězství, člověk na sebe jenom upozorní a dostane nějakou škaredou nálepku – tak se mlčí. Je to špatné. Máme se alespoň ozvat.

A děsí mě, že i tak slušní a poctiví, stateční lidé, jako senátor Václav Láska, už jsou natolik dezorientovaní, že dobro vidí tam, kde je zlo.

24. 3.

Zlatě rozkvetla forsythie.

25. 3.

Milý Cyrile,

děkuji za velikonoční přání, které jsi mi poslal, nějakým omylem dokonce dvakrát...

Promiň, ale já velikonoční ani vánoční přání nerozesílám. Nechce se mi zúčastnit se dvakrát ročně soutěže mezi ‚důležitými‘ křesťany o co nejoriginálnější variantu stále stejných duchovních frází. Jistě, nejsou to fráze, jsou to duchovní skutečnosti – ale stejně všichni víme, o co jde, a neříkáme si nic nového.

Známe se roky rokoucí. Takže to, že ti přeju vše nejlepší v tomto slzavém údolí i na věčnosti, je přece jasné.

František

25. 3.

Brno je takové síto. Jak námi život a okolnosti třesou, prach a drobné kamínky propadají dolů do Prahy a nahoře zůstávají jen velké kameny. Ne politicky nebo funkcí nebo významem. Duchem.

26. 3.

Liturgická doba postní už se blíží ke konci.

Chtěl jsem letos v postě jít každý den na mši svatou a každý den se pomodlit růženec; ale dodržel jsem to tak z třetiny, jen každý třetí den, zhruba, jsem byl na mši svaté a asi tak jednou za tři dny jsem se pomodlil růženec.

A pokud jde o vlastní půst: málo, málo, moc a moc málo...

2. 4.

Na Velký pátek jsme byli společně s kolegou na bohoslužbách v Horních Heršpicích, v tamním malém kostele, kde je úžasná atmosféra, a pak jsme vyrazili na malý výlet směrem k řece; natrhal jsem si úplně mladé kopřivy, které tam hojně rostou, na čaj, který, doufám, je tak zdravý, jak se říká a píše na internetu. Každopádně mi chutná.

2. 4.

Ježíši,
tebe miluji.
Ježíši,
ty jsi moje láska.
Moje
jediná láska.
Jen ty, Ježíši.
O tvoji lásku bojuji,
na tvé lásce mi záleží.
O tvoji lásku mám strach,
na tebe myslím,
Ježíši.

6. 4.

Zemřel Hans Küng. R. I. P.! Jeho působení jsem sledoval – a trpěl jím – desítky let. Ve Vatikánském rozhlase jsem slyšel Küngův nekrolog – i když se v něm nezamlčelo, že v dlouhé řadě bodů se tento teolog rozešel s magisteriem a že mu bylo odňato právo učit teologii jménem církve, byl to nekrolog laskavý až ke zkreslení. Mluvílo se v něm třeba o jeho slavném setkání s Josephem Ratzingerem už jako s papežem v Castel Gandolfu, kdy se nejvyšší viditelný představitel církve vyhnul všem sporným bodům.

Hans Küng přitom svého času nerozdýchal ani Ratzingerovo jmenování arcibiskupem (kterým chtěl být on sám) a řekl, že Joseph Ratzinger je jeho osobním nepřítelem...

Zajímalo by mě, jestli Küng odešel smířen s církví – tedy určitě se tak cítil, ale ptám se, jestli se (alespoň nějak) vyzpovídal a litoval aspoň něčeho...

At' jej Pán posoudí podle svého milosrdenství!

Meziřádky

Náboženství Lyrika Politika

Obálku navrhla Eliška Říhová
Grafická úprava, sazba a redakce Michal Huvar
Počet stran 208
Vytiskla tiskárna Reprocentrum, a. s., v Blansku

Vydalo nakladatelství Carpe diem
jako svou 409. publikaci
v Brumovicích roku 2022
Vydání první

www.carpe.cz
www.sklenenykostel.net

*Knihy nakladatelství Carpe diem žádejte
u svých knihkupců nebo na adrese:*

*Carpe diem,
Brumovice 175, 691 11
+420 737 444 221
carpe@carpe.cz*

*Veškerou produkci nakladatelství také zakoupíte:
www.eshop.carpe.cz*



carpe.cz
facebook.com/icarpe.cz
twitter.com/carpez
cz.pinterest.com/carpe0943

ISBN 978-80-7487-318-8 [tištěná kniha]
ISBN 978-80-7487-319-5 [Pdf]
ISBN 978-80-7487-320-1 [ePub]
ISBN 978-80-7487-321-8 [mobi]